

РЕШЕНИЕ

№ 1270

гр. София, 26.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 21.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **3071** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. чл.84, ал.1 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Д. М. А., гражданин на А., срещу Решение № ВР-3/02.02.2020г., на интервюиращ орган на ДАБ при МС (ДАБ), с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ не е допусната за разглеждане до производство за предоставяне на международна закрила последваща молба рег. № УП 105400-1/9 от 03.02.2020г. по описа на ДАБ при МС. В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на решението поради неправилно приложение на закона и нарушение на административно -производствените правила. Поддържа се, че не е взето предвид увреждането на здравето му, изложеното във връзка с молбата ум са нови обстоятелства по смисъла на ЗУБ и обосновава основателен страх от преследване и са налице предпоставките за предоставяне на статут по чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Посочва нарушение на чл.75, ал.2 от ЗУБ, като АО не е изпълнил задължението да изложи подробни аргументи относно сигурността на държавата по произход.

В съдебно заседание жалбоподателят – лично поддържа жалбата. Заявява, че желае да остане в България, да работи, да живее нормално и да се грижи за семейството си – женен с шест деца, избягали от А. в П., където са в момента. В А. не било спокойно, живеят постоянно във война, бомбардират ги, хората бягат, не се е подобрила обстановката.

Ответникът -интервюиращ орган при ДАБ, оспорва жалбата и иска да бъде

отхвърлена.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира жалбата за основателна. СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е сезирал ДАБ с последваща молба за закрила рег.№ УП рег. № УП 105400-1/9 от 03.02.2020г. по описа на ДАБ при МС. Молбата е основана на претърпяно през 2019г. сексуално насилие, което се отразило освен физически и на психиката му. След случилото се за него било невъзможно да се завърне в А., където нямало да го приемат. Позовава се и на това, че животът и сигурността му в А. са заплашени и по други причини, за които твърди, че представя писмени доказателства. Към молбата са приложени епикризи и документ с неясен произход и без дата, изходящ от старейшини на неназовано село.

Молбата е последваща по смисъла на § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ и е втора по ред. Първото административно производство е приключило с отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут с окончателно решение на № 16910/11.12.2019г.

С обжалваното решение не е допусната за разглеждане до производство за предоставяне на международна закрила последващата молба на жалбоподателя. Отказът е мотивиран с липса на нови обстоятелства относно положението на кандидата и страната му на произход. В конкретния случай кандидатът е представил копия на документи, представяйки ги като нови обстоятелства, свързани с държавата му на произход – епикризи от 17.07.2019г., 09.09.2019г., 24.09.2019г. и от 14.11.2019г. на УМБАЛ „Н.И.П.“ за лечение и изписване на жалбоподателя в добро състояние, както и документ с неясен произход и без дата, изходящ от старейшини на неназовано село. По отношение здравословното състояние на молителя е посочено, че видно от същите той се изписва с подобрение и в добро общо състояние. Позовава се на практика на ВАС, че недобрият здравен и психичен статус на молителя не е основание за предоставяне на международна закрила и съответно АО е пирел, че представените копия на медицински документи, не следва да се приемат като новонастъпили обстоятелства. По отношение на документа с неясен произход е анализирано съдържанието му и бежанската история на молителя (напуснал А. през юни 2016г., а два месеца по рано талибани са обискирали дома му, без да са заявени други проблеми с тях) и е стигнал до извод за неправдоподобност на твърдението, че близо три години и половина след напускането му, талибаните отново са се сетили за него и при първото им посещение, предвид религиозния им фанатизъм, да се е разминал само с конфискация на домашни животни и земя. Посочена е и информация от ДАНС, че по предоставени им данни е зачестила практиката по масово използване на фалшифицирани иби неистински документи от лица, на които е отказана закрила в РБългария, представляващи писма изпратени от близки или роднини в страната на произход, в които се поставя ултиматум за предаване доброволно на лицето на определена въоръжена групировка, в противен случай ще бъде заловен и убит, с оглед са представи ново доказателство, че животът на кандидатите в страната на произход е застрашен.

По делото е представена и актуална към м.08 на 2020г. справка за обстановката в А..

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е депозирана в преклузивния срок по чл.84, ал.1 ЗУБ, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален

административен акт, поради което е процесуално допустима .

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Оспореното решение за недопускане на последващата молба е издадено на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ от компетентен административен орган и в установената форма.

Не се установяват данни за нарушаване правата на жалбоподателя по чл.76в, ал.1 ЗУБ .Ето защо, съдът намира, че процедурата по проверка на допустимостта на последващата молба е надлежно проведена. Административният орган не е допуснал процесуални нарушения - изяснил и е обсъдил в решението си заявените от кандидата обстоятелства във връзка с индивидуалното му положение.

Правилно настоящата молба е приета за последваща. Легалната дефиниция на понятието "последваща молба" се намира в разпоредбата на § 1, т.6 от ДР на ЗУБ и се определя като молба за предоставяне на международна закрила в РБългария, която чужденецът подава, след като има прекратена или отнета международна закрила.

Правилото на чл.13, ал.2, т.4 ЗУБ предвижда, че производство за предоставяне на международна закрила не се образува, когато чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му на произход. Същото е аналогично на нормата чл.33, ал.2, б."г" от Директива 2013/32/ЕС обявява последваща молба за недопустима, ако не са се появили или не са представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждане на това дали лицето отговаря на условията за предоставянето на международна закрила по Директива 2011/95/ЕС.

Правилно интервюиращият орган е приел, че липсват нови обстоятелства от съществено значение за личното положение на жалбоподателя, като не се установява и наличието на значими нови факти относно личното му положение, които да са основание за допустимост на последващата молба.

Обосновано здравословното състояние на лицето не е възприето като ново обстоятелство, което да обуслови предоставяне на международна закрила, като самостоятелно основание, още повече, че по данни от епикризите лицето е изписвано в добро общо състояние, а и лично заявява в съдебно заседание, че след операцията е възстановен, но се страхува да се завърне и как ще бъде възприето осъщественото спрямо него насилие. Всъщност, няма данни спрямо него да е упражнено насилие, когато се е намирал в страната си на произход, като оплакванията са за такова тук, в страната, в която търси закрила. В този смисъл тези проблеми на жалбоподателя при престоя му в РБългария не кореспондират с предпоставки за предоставяне на международна закрила спрямо държавата му на произход. Същият заявява, че цели да осигури нормален живот на семейството си, което е в П., което е относимо към икономически съображения, а не такива обуславящи предоставяне закрила по ЗУБ.

Мотивирано е отхвърлено като ново обстоятелство представеното към молбата писмо от старейшини на неизвестно село, че жалбоподателят е в неизвестност и информация за него следва да се предаде на старейшините или да съобщи на оперативните групи на талибаните, доколкото и същото е без дата и данни за конкретното населено място.

От представената справка за А. не се установява настъпила драстична промяна по отношение на обстановката в страната на произход спрямо анализиранията в предходното административно производство. В тази връзка следва да бъде посочено, че от влизане в сила на съдебното решение, с което е отхвърлена жалбата на чужденеца по повод отказа на председателя на ДАБ за предоставяне на закрила до

последващата му молба за образуване на производство за закрила, са минали едва няколко месеца. Действително, от приложената по делото справка за актуалната ситуация в А., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ в ДАБ (л.307) се установява повишаване несигурността в страната и увеличаване броя на жертвите сред цивилното население, в резултат на въоръжените действия от страна на антиправителствени групировки и нарастващата тенденция за употреба на взривни вещества и минни оръжия. Така очертаната ситуацията в А. обаче не сочи на наличие на "вътрешен въоръжен конфликт" по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и живота, и здравето на всеки цивилен намиращ се на тази територия сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство. Т.е. не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата или на част от територията на А., който да се обхваща от разширенията, дадени в решението от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (СЕО) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (отм.).

В случая от личното положение на чуждия гражданин като претърпял насилие след напускане на страната, не следват действия по преследване или потенциална заплаха от преследване пир завръщането му в страната на произход, където спрямо него не е упражнявано насилие и не са отправяни заплахи.

По изложените съображения, съдът намира, че оспореното решение е законосъобразно, без да са налице отменителните основания по чл.146, т.1 – 5 АПК във вр.с чл.91 ЗУБ. Жалбата е неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на на Д. М. А., гражданин на А., срещу Решение № ВР-3/02.02.2020г., на интервюиращ орган на ДАБ при МС, с което на основание чл.76б, ал.1, т.2 ЗУБ не е допусната за разглеждане до производство за предоставяне на международна закрила последваща молба рег. № УП 105400-1/9 от 03.02.2020г. по описа на ДАБ при МС.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: